

ЧЕСТИТА НОВАТА

1966

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

nr 3654/66

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXI, бр. 1 (2226) — Велико Търново, събота, 1 януари 1966 г. Цена 2 стотинки

ДА БЪДЕ ЧЕСТИТА И БЛАГОДАТНА

В ДВНАДЕСЕТИЯ ЧАС на последната декемврийска нощ нашият народ ще изпрати в историята още една плодотворна и забележителна за страната година. Свидна ни е „старата“ година. Хиляда деветстотин шестдесет и пета година бе първата година от пълнолетието на нова, социалистическа България и последната година от Четвъртата петилетка. Тя беше за нас година на големи героични дела, на още по-пълно узряване на нашето общество, на могъщ подем на народните сили.

Нашите големи успехи в увеличаването на производствените фондове, в постоянното нарастване на националния доход позволиха на Централния комитет на Партията и на Правителството да предприемат широка програма за подобряване на жизненото равнище на народа през следващите две години. Приетото постановление на Централния комитет на Партията, Министерския съвет и Централния съвет на Профсъюзите от 14 декември е нов реален израз на постоянните грижи на нашата Партия за повишаване благосъстоянието на народа и все по-пълното задоволяване на неговите материални и културни потребности. Трудещите се от Великотърновски окръг благодарят от все сърце на Партията, Правителството и Профсъюзите за тези грижи и обещава да бъдат инаги в първите редици на борбата за построяването на социалистическото общество.

Трудна, но славна, победоносна бе за тружениците от окръга отишла си година. Ние изпитваме дълбоко удовлетворение от 19-те на сто прираст на промишлената продукция в сравнение с 1964 година. В тази цифра е събран огромен труд, голямо въешко напрежение и благородни усилия. Зад нея се крият над 14 милиона лева, които трудовете хора от промишлеността в повече на народното стопанство. Тези скромни хора — моотвержени в работата и неустрасими в трудностите — още преди два и половина месеца изпълниха четвъртия петгодишен план и произведоха допълнително промишлена продукция за над милиона лева.

Радостни са нашите успехи и в селското стопанство. Производителната суша трябваше да отстъпи пред волята и героичния труд на нашите кооператори. Получената обща селскостопанска продукция за окръга през 1965 година надхвърля с над 12 милиона лева миналогодишната продукция. Повечето кооперативни стопанства преизпълниха своите планове.

През годината бе осъществено немалко строителство по линия на капиталовложенията.

Добри успехи постигна нашият окръг и в областта на народната просвета, културата, народното здраве и физкултурата.

Завоюваните големи победи през 1965 година са плод на външния и самоотвержен труд на нашата работническа класа,

на неуморните селяни-кооператори, на народната интелигенция, на нашата младеж от окръга. Към тях е обрнато сега нашето препълнено с благодарност и възхищение сърце.

В новата година ние прекрчаваме с още по-големи и крилати надежди. Цифрите на новия план са вече известни на всички ни. В тях ние виждаме нашата Родина още по-силна и красива, а народното благоденствие още по-яко и трайно.

Народностопанският план за 1966 година е продължение на линията на Априлския пленум и на Осмия конгрес на Партията за ускорено развитие на Народна република България през периода 1966—1970 година. Големият опит, който натрупаха партийните, профсъюзните и комсомолските органи и организации в работата за мобилизиране силите на трудещите се за изпълнение и преизпълнение на производствените планове и задачи, трябва да се използва най-пълно и умело за разкриване и използване на вътрешните резерви на всички предприятия, ТКЗС, строителни обекти, във всички производствени звена в духа на основните положения на новата система на планиране и ръководство на народното стопанство.

Изпълнението на плана и бюджета е най-важната задача, която стои сега пред партийните, масовите, държавните и стопанските органи и организации. Само чрез успешното, ритмично и качествено изпълнение на задачите, залегнали в плана и бюджета, Партията и Правителството ще могат да провеждат неотклонно линията на ускорено развитие на производителните сили в страната и на системно подобряване на жизненото равнище на трудещите се.

Няма съмнение, че големите задачи, които трудещите се от Великотърновски окръг има да изпълняват през новата 1966 година ще бъдат осъществени с чест и ще донесат нови успехи в нашето социалистическо изграждане. Гаранция за това е правилната линия, провеждана от Българската комунистическа партия. Линия, осигурила досегащите наши победи в индустриализацията на страната, в бързото развитие и издигане на селското стопанство, в разгръщането на културната революция, в подобряване на материалното благосъстояние на трудещите се. Тази линия е гаранция за пълната победа на социализма в нашата страна. За тази линия нашият народ ще даде своя глас в изборите на 27 февруари 1966 година.

Единни и сплотени около Българската комунистическа партия, под победното знаме на Отечествения фронт, да работим така, щото новата 1966 година бъде още по-плодотворна, още по-богата на славни дела, да бъде година на траен мир и дружба, на разбирателство и сътрудничество между народите.

Да ни е честита Новата 1966 година!

СЪРДЕЧНИ БРАТСКИ ПОЖЕЛАНИЯ

На адрес до първия секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов и до председателя на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров, е получена следната телеграма от Полтава:

„Скъпи приятели, Полтавският обком на Комунистическата партия на Украйна и изпълкомът на Областния съвет на депутатите на трудещиците се сърдечно поздравяват лично Вас, комунистите и всички трудещици се от Великотърновски окръг с Новата 1966 година. От цялата си душа Ви желаем, скъпи другари, крепко здраве, голямо щастие в личния живот, нови успехи в името на построяването на социализма и комунизма.

Нека вечно живее и процъфтява нерушимата братска дружба между съветския и българския народи!

Честита Нова година, с ново щастие, другари!

Секретар на Обкома на КПУ: А. МУЖИЦКИ
Председател на облисполкома: С. БОЙКО“

На първото заседание на Общонародния комитет

Велико Търново се получават писма от различни краища на страната, в които се одобрява инициативата на септемврийската сесия на Окръжния и Градския народни съвети и се изразява готовност за включване в решаването на набелязаните проблеми. Другарят Стоянов съобщава, че населението на Велико Търново не ще пожали сили за развитието на своя град.

Първи взе думата и се изказа първият секретар на ЦК на БКП и председател на Министерския съвет Тодор Живков. Той изрази някои свои съображения за задачите на комитетите и за подхода при решаването на проблемите за Велико Търново. Другарят Живков подчерта, че решението да се издигне град Велико Търново като исторически, културен и туристически център е правилно, че е правилно и изграждането на Общонароден комитет, начело на който е издигнат академик Тодор Павлов — учен със световна известност. Велико Търново заслужава това, защото той е уникален град, град-музей, известен далече зад пре-

делите на Родината ни. Общонародният комитет има за задача да създаде широка обществена основа за изграждането на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. За решаването на тази основна задача той трябва да мобилизира усилията на целия народ, и особено на нашата младеж. За тази цел комитетът трябва да излезе с възвание към целия народ.

Говорейки по-нататък за проблемите на Велико Търново, другарят Тодор Живков посочи, че тяхното решаване изисква голяма научно-творческа работа. Защото тук стоят въпроси от различни епохи.

Средновековната епоха изисква разкриване, заздравяване, реставриране на паметниците. Как да се извърши това? То трябва да се възложи на Археологическия институт при БАН и на Института за паметниците при Комитета за култура и изкуство. В тази работа да се включи най-активно Комсомолът. Да се проведе специална дискусия за уясняване на въпросите на Царевец, Трапезица и Асеновата махала.

Възрожденската епоха поставя редица въпроси за Варуша, улица „Гурко“, село Арбанаси, които същ трябва да се уяснят. На всяка цена трябва да се запази духа на епохата в старата част на града. Да не се посяга на външната българска архитектура и на архитектурния вид на града. Да се строят нови домове със съвременни условия за живот, и се създават комуникации, но възпитаният вид на града да запази духа на Възрожденската епоха.

Като се свърже Велико Търново с Никопол, ще се създаде връзка с римската епоха.

Главният въпрос е как да се запази и развие това единство на разнострания, каквото представлява Велико Търново.

Във връзка с въпросите на туризма — трябва да се предложи на Комитета по туризма да работи, и осъществи мероприятия за международен туризъм — на основата на държавния план. Комитетът по културата и изкуството да разработи реална, конкрет-

на програма за културните мероприятия.

Но и туристическите и културните мероприятия да се осъществяват на строга научна основа, със запазване духа на историческата епоха.

Не са маловажни — подчерта другарят Тодор Живков, — въпросите за заздравяването, за осветлението, Велико Търново трябва да има такова осветление, което да му придава още по-голяма величественост.

Идеологическата страна при решаване на проблемите на Велико Търново е особено важна от гледна точка на патриотичното възпитание на народа. Да се подчертава българското, националното, патриотичното.

Другарят Живков предложи работна група, която комитетът ще избере, да разработи програма за работа и възвание към българския народ, които, след одобряване от Общонародния комитет, да бъдат публикувани в печата. Сам той предложи услугите си в помощ на работната група.

Издаките се на заседанието проф. Гандев, проф. П. Русев — ректор на ВПИ „Братя Кирил и Методий“ — Велико Търново, академик Кръстанов, арх. Вл. Рангелов — зам. председател на Държавния комитет по строителство и архитектура, Боян Балабанов — писател, председател на ВЧС, Камен Зидаров — писател, академик Миятев, Георги Манев — зам. министър на финансите, Стоян Стоиленов — директор на Музея на революционното движение в София, направиха различни предложения и изказаха ценни мисли за развитието на Велико Търново.

Комитетът привлече като свои членове Ст. Стоиленов и Ст. Михайлов — зам.-директор на Археологическия институт при БАН.

Без избрана работна група в състав: Пенчо Кубадински, Боян Балабанов, Йордан Костов, Димитър Тужаров, инж. Недялко Калпакич и Петър Георгиев, която ще работи под ръководството на академик Тодор Павлов.

Веднага след заседанието на комитетна работната група се събра в кабинета на другарят Тодор Живков и обмени мисли за своята предстояща работа.

Хр. КОНСУЛОВ

Рисуна: Н. ЦОНЧЕВ

Силно и устойчиво

ИЗМИНАЛАТА ВЕЧЕ 1965 ГОДИНА беше един труден изпит за кооперативните стопанства в нашия Великотърновски окръг. Под ръководството на окръжната партийна организация те положиха неуморни усилия, трудица се с цялото си съзнание и сърце, в резултат на което те превърнаха тежката година в плодотворна. Кооперативните стопанства в нашия окръг произведоха с над 12 милиона лева повече обща продукция, отколкото през 1964 година. От редица важни селскостопански култури планът е изпълнен и преизпълнен. Благодарение на подобрения сорто състав, на високите норми на торене и своевременното прилагане на агротехнически мероприятия, средният добив от пшеницата достигна близо 240 килограма от декара, а някои стопанства, като Масларево, Морава, Павлякени, Дъскот и др., отледаха и по над 300 килограма зърно от декара. Така ние произведохме над 43 000 тона пшеница над плана и над 64 000 тона повече от 1964 година.

Много добри грижи бяха положени за лозята. Това ни даде възможност да изнесем 35 хиляди тона грозде в чужбина и да преизпълним плана с над 8 хиляди тона.

Голямо творчество проявиха кооперативните стопанства в търсенето на допълнителни резерви за компенсиране на загубите от сушата. Бяха загубени над 6000 декара с фасул втора култура за нуждите на консервната промишленост, от който бяха произведени около 2000 тона продукция. Засадени бяха 4500 декара с карфиол. От него изнесохме над 1200 тона.

Сушата се отрази твърде неблагоприятно върху производството на фуражните култури. Освен това през лятото нямаше достатъчно паша за животните. Но партийните и стопанските ръководители се залавиха с небивала енергия за добиване на повече зелени фуражи, като тревни смеси, грахово-овесена смеси, карфиол и други. В резултат на това животновъдството приключи годината с много хубави успехи. Договорните задължения за месото окръгът преизпълни. За зноис са изпратени повече от предвиденото над 6 милиона яйца. Изпълнен е и договорът за изкупване на млякото. Краварите от Морава и Стражица набоиха над 3 хиляди литра мляко от крава, в Полскиряше над 2700 литра. Птицевъдите от Масларево и Павлякени получиха над 190 яйца от носачка.

Изминалата 1965 година още един път потвърди колко жизнеспособен е кооперативният строй. След такива ситуации

(Следва на 2 стр.)

ОТОКОНКУРС „А. В. БОРБА“ НЕПОВТОРИМО Хр. ВЕЛЧЕВ

Очакването с голям интерес първо заседание на Общонародния комитет за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град се състоя на 29 декември 1965 година в София.

В своето встъпително слово председател на комитетата академик Тодор Павлов, който въпреки въешното здравословно състояние напусна болницата, за първо заседание, поддържа: „От каквато и страна да гледнеш на Велико Търново—

той може и трябва да бъде важен исторически, културен и туристически център“. Той предложи за по-добрия ход на работите на комитетата да бъде изградена оперативна група.

Секретарят на Окръжния комитет на БКП във Велико Търново Димитър Стоянов информира Общонародния комитет, че интересът към проблемите за развитието на Велико Търново е много голям не само сред населението на града и на окръга, но и сред целия български народ. Във Ве-

НОВОГОДИШНА НОЩ

Новогодишна нощ. Ечат салютите, частливите хората не спят в нощта. И се броят последните минути да се отмери с точност радостта. О, нека има все такива нощи с надрывици, със смех и със звезди, в които да танцуваме и още по-весели да бъдем отпреди! . . . Като цвят усмивки по лицата сред хората щастливи да ни увличат с ритъма хората и погледите светли да блестят! И тези мигове като във фокус в сърцата ни да събират радостта. Честита ви година! По-високо над нас да вдигнем чашите в нощта!

Сава ПЕЕВ

нашият
Репортаж

АНТОНИВАНОВЦИ

ГОЛЯМОТО ТЯЛО на автобуса изглежда винаги някак громадо, когато се провира бавно, бавно под покрива на просторното хале на сервисната работилница в ДАП — Горна Оряховица. Може би, защото нещо хърка в мотора му, може би, защото и той се уморява от пропътуваните хиляди километри. Тук автобусът спира и послушно разкрива металическите си части до последното болтче в ръцете на добродушните, усмихнати мъже, които го посрещат. Тия мъже са антонивановци — членове на бригадата за комунистически труд „Антон Иванов“, работещи по ремонта на пътнически, лекни и таксиметрови превози. Те са двадесет души всичко. Някои са вече с посребрени коси, а други още съвсем момчета, които вечер бързат към ученическите чинове във вечерните техникуми в града. Ръцете на всички, обаче, са умели и неуморни.

— Я дайте, момчета, да смъкнем козелата! — подвиква Илия Желев и няколко чифта ръце се протягат. Скоро козелата лягат на-

страна от черната лъскава каросерия. Започва чудната музика на трудовото ежедневие — съска оксиген, г. звъни метал, хърка моторът, но все по-ритмично и весело пак намигат сигналните лампички: червена — лява, червена — дясна, червена — предна, червена — задна. . . . Те като че се учат от своя стопанин, винаги усмихнатия, мургав, къдрокос човек — електротехника Кръстю Тодоров. . .

— Стига бе, Славе! Ти не можеш да се наработиш. Види се в казармата си зажаднял за занаята — подхвърля бригадирът Марин Донеф на момчето, което и тази обедна почивка последно се залавя да избърше ръцете си от маслото.

Хапнал ли, всички до един се озовават на волейболната площадка. Бригадата си има отбор. Илия Желев е капитанът. Стройна момчетата и след миг топката започва да прелита над мрежата.

Но само отборът ли е? От 1961 година всички мъже живеят и весело, и дружно. През тия години дойдоха

и много нови хора. Върнаха се тази есен Слави, Цанко Димов, Йордан Караминков, Методи Борисов от казармата. Започнаха работа пак в тази бригада, която ги изпрати за армията, която им пишеше мили писма, която ги държеше във връзка с родното предприятие.

Всеки влязъл в голямото хале бива посрещан с усмивка и дружески отпуснати на рамото му десници.

— Добре ни дошел! Сигурно сме, че ще ти хареса при антонивановци! . . .

На Нова година колите на антонивановци няма да спрат. Ще преброят много селища. Ще бъдат и в Балкана, и в полето, запазили още от топлинната на трудовите ръце, от дъха на тия неуморни мъже. Моторите ритмично ще бубукат, за да отведат всички при най-близките му, при най-скъпите хора.

А антонивановци и в новогодишната нощ ще бъдат тука, край тяхното голямо, смълчало в тъмнината работно хале. В салона на ДАП ще празнува целият го-

лям колектив, частица от който са и те. Ще се чука, ще се усмихват и, отпуснали десници на дружеското рамо, ще мечтаят.

— Тая година какво ли ще ни донесе? . . .

— Ще я започнем със сватба. Нали Слави още в първата неделя ни кани на веселба. . .

— И тази година трябва да ходим много на екскурзии.

Нали сте много доволни от сегашните?

— Ама и отбора трябва да стегнем още по-здрав!

— А бе, остави отбора, ами като тръгнем на някъде, ако се счупи колата, пък да се окаже, че сме я поправяли ние, какво ще правим? — засмива се Кръстю и закачливо намигва.

— Ох, Къна, какъв си! Имало ли е такъв случай с ремонтирани от антонивановци коли, бе?! — протестират всички в хор.

— Ха, да ни е честита и щастлива, пък толкова! . .

Б. СТЕФАНОВА

Предстои сериозна среща

КОЛКО МНОГО ПРОМЕНИ ще настанат в живота ми през новата 1966 година! Даже някои неща още не мога определено да си представя.

През юни ще кажа сбогом на ученичеството, може би, и на града. Аз съм от хубаво, голямо село, с много трудолюбив народ — Полски Сеновец. Обичам да стана сутрин рано и да тръгна с жените от махалата. Досега се радвах с тях на площада и се присъединявах към момчетата и момичетата от средношколската бригада. А сега? . . .

Може би, сбегом на училището няма да кажа завинаги, даже може да се свържа за цял живот. Ако не успея да стана студентка, ми се иска да стане учителка, където и да било, и да уча още децата на милата, звучна руска реч. . .

Иде една Нова година, в която знам, че ми предстои една голяма, сериозна среща — със самостоятелния живот на човек, взел свидетелство за зрелост. Вълнувам се и се радвам и ми се иска, може би, както на всички хора, да постигам само хубавото.

Веселина АЛЕКСАНДРОВА

ученичка от XI „а“ клас на Езиковата гимназия „Асен Златаров“ във Велико Търново

СТЪПАЛА КЪМ НЕБЕТО

— Но, височините не се изкачат леко — напомня старата народна мъдрост, бригадирът. — Стъпка по стъпка, тухла след тухла. . . и сградата се отдели от земята.

— Вземахме вече сигурен курс нагоре и никога няма да може да ни спре — казва сега техническият ръководител Крум Борисов.

Стенали са вече височината на петия етаж. Сладкарницата и магазинът, три пъти по-просторният бар от съществувания сега на ДСП „Балкантурист“ са вече оформени. Над тях вече излизат арматурите за пода на ресторанта. 10 тона желязо са необходими само за тука. Освен тях за всяка плоча по още 5. Всяко парче от този метал преминава през човешките ръце. И колко още колици с бетонов и варов разтвор. . . По етажите мирише на пресен чам и на изпечени тухли. Превалиява сняг, фъми ситен дъжд, падат мъгли над строчиците се „небостреч“, но строителите не спират. На високите места се винасят по-ветровито, но те работят още с поизбелелите дочени дрехи.

Райко Дончев и Михаил Михов, Цани Ангелов, Иван Гюнов и Христо Добревски първи идват и последни напускат обекта. Напират се мъже, за да могат преди големите снегове да надхвърлят 120-те стъпала. И те вече са готови. Въпреки белите декемврийски мъгли, от високата площадка вече се вижда като оромен макет по-голямата част от Велико Търново. Малко, сменяват се Света гора, Царевац и Трапезица. А каква чудна ще бъде гледката към тях през пролетните и летните ясеносни утрини и вечери от седемнадесетия етаж!

За бъдещите гости на голямата международна туристически град Велико Търново, за неговите вдъхновени поклонници от всички краища на Отечеството и света, излизат тук красивите майсторите-строители. Със сребърния цвят на алуминия и бляска на мрамора вътре, отвън с излизаната и оригинална облицовка от тухли произведени специално в Бутово, тази сграда ще пленява и омайва всеки почитател на града.

385 стъпки към синьото небе ще бъдат направени от хората — строители. 120 са вече готови. Останалите през утрешната 1966-та ще бъдат започнати и завършени!

Мих. МАНОЛОВ

ТЕЛЕФОНЪТ ЗВЪНЕСЕ втори път. Валентин не вдигна слушалката. Знаеше, че е Мима. Липсваше му предишната сила и оптимизъм да понася без ирония фалша на околните. След неоснователното заподозрение с вносните сонди, сменянето му от длъжност, прекратяване хода на проекта му за новите оловни находища, клоуките, изоставянето му от Мима и най-вероятно му приятелите, той не беше предвидял. Невинността му се доказа много скоро, повишиката, но той се чувствуваше ограбен от най-топлото и свидното в себе си. Беше загубил доверие в хората. Ставаше саркастичен, когато трябваше да се отбранява от любезностите на бившите си познати. Изпитваше жал към усилията на Мима да му докаже, че бистството и от неговия кръг, в дните на нещастие, е било лекомислена шега. „Кого обичаше ти, Мима? Разбира се, не човека Валентин. Иначе не би го изоставила. Ти търсеше геолога с неговите проекти, слава, научни трудове, командировки извън граница. Но това е калъф, Мима? Защо звъниш сега на калъфа?“

Той се обърна. Наистина, някой беше влязъл. В осветеното от хала място стоеше девойка. — Извинете, не ви ли безпокоя? — Вие вече не безпокоите, — неохотно отвърна той. — Звъних по всички апартаменти. Изглежда отсъствуват. Вратата ви беше отключена. . . — Защо е трябвало да звъните по апартаментите? — Виждале ли, това е съвсем сериозно. Оставиха ми едно момченце, да го пазя. Майка му отиде на работа. А то сега реве и иска да види Дядо Мраз. Не бихте ли могли само за мъничко да станете Дядо Мраз?

— Знаете ли, не съм настроен никак комично. И второ, не ми се е случвало да се метаморфозирам.

— Не се сърдете. Аз ви моля, Нека го зареждаме. . .

Все пак той се съгласи да отиде. Ако останеше, трябваше да понесе отново звъненето на Мима. Докато вървяха по коридорите, той пак недоволствуваше: — Друг път не се занимайте с бебета!

— Но той е много сладничък — долових той радост в гласа на непознатата.

Тя го заведе в някакъв килер. Натъква го с кожух и калпак. Втиква в ръцете му сурвачка и го поведе към спалнята. Докато вървеше след нея, той усещаше тихо ухане на канела, готвено и подправки. Това го връщаше към забравената новогодишна нощ от детството. Щом го видя, малкият се натика до стената.

— Защо плачеш, момченце?

— Исках по-скоро да те видя, Дядо Мраз.

— Ето ме пристигнах. — и той му подаде сурвачката.

— А къде е елхичката?

Валентин унуудено погледна раменете. Детето пак заплака:

— Искам моята елхичка, иска-а-а!

Валентин го занесе до прозореца.

— Виж, ей там в парка! Оно-

ва мъничкото е твоята елхичка. Аз отидох да я отсека, но тя зашумя със сребърните си клонки. Остави ме, Дядо Мраз. Аз съм елхичката на две мънички зайчета — сивоушки, на едно катериче послушно и на един Ежко-Бежко. В полунощ те ще дойде тук и ще извизят новогодишното хорце. . .

— Искам да ги видя-я!

— Ще ги видиш, ако сега послушно затвориш очи и заспиш.

Детето се гущна в кожата и след малко сънуваше сладко.

— Вие сте истински фанкър — зареждам каза девойката и го пое от ръцете му.

— Ами! За пръв път имам работа с дете.

кося, лицето й се обагри като праскова.

— Да, хората стават еготици в шастие си. А вие пазете идеализма си!

— Подигравате ли се?

— Не, не! Съвсем не искам да ви обидя. Но трябва да си отиде. Аз съм малко старомоден и неподходящ за разговор с дами.

Той усети зачестеното и дишане. „Има хора, които не блестят с нищо, а ти е тъжно да ги оставиш“ — помисли той.

— Аз изглежда не умея никак да забавлявам — на свой ред прошепна тя. — А толкова не искам да си отидете и пак да тъжиге!

— Откъде знаете, че така?

ДА Е ПО-СПОРНА

ТОЗИ МЛАД, тъмнокос човек, с големи черни очи се оказва твърде скъп на думи. Повечето за него научиме от другите му по работа. Дошъл е съвсем момче във ф-ка „Победа“ — Велико Търново. Започнал работа в „Ръчен участък“. Денем над машините — вечер ученически чин. Така завършил вечерна гимназия.

Димитър не спрял дотук. Студент-заочник от Лесотехнически институт в София бил неприятели. Бил! И сега е такъв младият комунист Димитър Тодоров. Той стои приветливо усмихнат и заговаря:

— Новата година ли? Тя действително ще бъде паметна за мене. Това е последната година от следването ми. Ех, наистина от първия й ден ще залега над книгите, защото през януари е последната ми редовна сесия и. . . трябва да се чете. После остава разработката на дипломния проект, защитата му, край на студентството. . .

След малко Димитър продължава. Той иска да добави и това: — Разбира се, и като завърши пак тук ще си бъда, в нашата „Победа“. Пък надявам се да е по-спорна на време Новата 1966 година, та да направим по-много през нея.

обичаш хората, ще върваш в тях.

— Нещата са по-сложни — въздъхна той. — Представете си, срещате геолог, на когото довчера са вързали, изваждали труповете му, награждавали го. И неочаквано е обвинен в нечестност, снемат го от длъжност. Вещико потъва — приятелство, вяра, любов. Той е оставен сам. . .

Тя сложи ръка на рамото му:

— Разбирам, страшно е. Но аз вярвам на този човек. Шом е направил толкова много, значае честен, силен. Той ще може да направи двойно повече и ще спечели пак мястото си в живота. Човек трябва да се обича, не за това, което е, а за онава, която ще бъде. Вървешата сила, която не блести, не се открива лесно от всеки.

Той слушаше. „Сякаш говореше майка му. Изпитваше тихата, до болка малко увереност, че нещо много скъпо покръвя в късния час. То е неуловимо, като снежните кристаличета, издъхващи върху стълболо, като диханието на обезаната със звездо-но було нощ.

— А вие открихте ли за себе си такъв човек? — изпълила се той от неусетно отравения въпрос.

— Не, оше.

— Той може би е на забавата. Да тръгваме!

— Какво?!. . . Аз не мога. . .

Той натика палтото в тръпческите й ръце. Сам върза кърпата й. Беше му приятно да вижда искрици в темните очи на очите й. Чувствуваше радостта й.

Беше му се отдало и на него да създаде радост. В полутъмните стълби я подкрепя. Тя не се отдръпна преднамерено строга, не му направи забележка. Ръката й се гущеше в неговата. Почувствува доверие на тази мъничка длан. По нея идваше честният, безискусствен ритъм на едно младо сърце. Усещаше се цялото си сърце, че мъничкият грам радост, породен от безхитратата, мила близост, може да се превърне в нещо голямо, силно и съблюдно. Той не смееше да му даде име, не смееше да го докосне, е, мисли да не го изплаши и да отрони листата му. То бе един бял, одухотворен цял от чувства, сред които съзнаването му се избистряше, укрепваше.

— Да, да, да. . .

— Честита Нова година! . . .

— Честита Нова година! . . .

Този нощ земята веина натежа с оше един грам радост.

НАЙ-ЦЕННИЯТ НОВОГОДИШЕН ПОДАРЪК

НАД ПОТЪНАЛИЯ В ДОЛИНАТА град се више синкав дим. Безспирните снежинки се гонеха една след друга. Работният ден тону-шубе привършил.

Срещу ни, младеж с буйна коса извика: „Другарю ръководител, станът на Никола Гущев получи сериозна повреда. Помогнете се, но не можаме да го оправим. . .“

За миг миловидното лице на ръководителя на заводската цех Минко Дживеров се промени. Извини се пред нас, дигна яката на ватената и с бързи крачки пое по стръмния надръж.

В началото на 1953 година на Минко бе възложено да отговаря за новостроения цех за жакардови тъкани. Започна работа с шест ръчни стана и 18 работници. В продължение на близо 8 години, с помощта на целия колектив бяха захвърлени ръчните станове и чекирци. Сега на 50-те механични стана и електрически „банкове“ работат над 200 работници и работнички.

Ръководителят на цеха е винаги сред тях, упътва ги. Все-

ни го чувствуваше близо до себе си, всеки му се доверява. Чувствувателните болки и нужди, Минко се отзовава с кантовото моме. Когато някой от производителите строи нов дом, след работа другите му заедно с Минко за няколко часа са в помощ на новодома.

Младият и енергичен Минко намира сили и време да подготви политинформация, лекцията си в кръжонка, като пропагандист в цеха, да се подготви за изпити, като заочник в Текстилния институт в Габрово. Редом с това участвува най-активно в живота на партийната и масовите организации.

От откриването на цеха досега пламът винаги е преизпълняван. А през 1963 г. годишният план бе изпълнен два месеца прадсрочно. За Де-

ния на Свобода — 9 Септември цехът заслужено стана носител на високото звание „Цех за комунистически труд“.

Наместените тук славят Еленски юлай. В повече от 20 приемателни пункта в различни градове в страната, годишно се отправят над 200 000 поръчки.

За високите човешки качества, за големия дял за постигнатите успехи Партията гласува на Минко Дживеров най-голямото доверие, прие го в своите редове.

Преди няколко дни Минко Дживеров преминаше първите веци в новостроения си дом и, когато отвори една от стайите, застана на прага изнемадан. Съзлите напират, когато четеше малката бележка от инспективна при Жандаровия цех. От сърце, от обич и уважение признателните работници и ръководители бяха обзавели стаята с пелло, печка и други необходими веци, а на по-ла и върху леглото — най-хубавото от онова, което създават сърцините им ръце.

Това в живота на Минко бе най-ценният новогодишен подарък.

К. ВАСИЛЕВ

от Общественият редакция на в. „Борба“ в Елена

в. „БОРБА“

Етр. 2, бр. 1, 1, 1, 1966 год

ДСО „Българска Захар“ ДЪРЖАВНИ ЗАХАРНИ ЗАВОДИ ГОРЯХОВИЦА

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

Честита Вам, работнички и работници, инженери, техници и служители, работили всеотдайно за превръщане в дело заводската програма!

Честита Вам, неуморни селскостопански труженици — цвеклопроизводители!

Честита Вам, хиляди наши клиенти!

НЕКА НОВАТА ГОДИНА

Ви носи крепко здраве, по радостни и честити дни, дни на мирен съзидателен труд, за плодотворни резултати от творческото приложение на новата система на планиране и ръководство на народното стопанство; за по-високо изпълнение на новия годишен план!

През новата година — с по-голямо умение, с повече вяра, с по-голям устрем към близките подстъпи на комунизма!

От Заводския партийен комитет, Управлението на завода, Заводския профкомитет, Комитета на Комсомола и Заводския производствен комитет

Привет, заводски колектив задружен!
Новогодишен пламенен присет,
че крачи смело и заслужено
със първите напред.

През много тихи трудности премина
и все бе челник в своя трудов път...
За новата система ти разкри партита
и другите по-лесно да вгледат.

Привет на доблестните ти бригади,
на всеки твой герой и твой успех!
Срещни и Новата година с радост
във всяка фабрика и цех!

Добре дошла, Година, във завода!
Честита, мирна ни бди и ти,
бъди година нова на възхода —
в зениците ни радост да блести!

НАШИЯТ КАПИТАЛ...

С КЪП И БЕЗЦЕНЕН — това са стотиците мъже и жени с корави мишци, с твърди воли, неотстъпни в своя трудов устрем напред — захаровари и енергетици, спиртовари и майстори на висококачествени захарни изделия, талантливи специалисти, партийни и стопански ръководители, ревностни служители! Те носиха достойно на своите плещи 1965 година и я изпратиха с чест тридесет дни предсрочно!

Възторженият колектив на завода поднася в дар на социалистическата ни Родина 13 020 тона захарни изделия, 14 650 000 литра спирт, 65 540 000 киловатчаса електроенергия.

За пръв път в историята на завода Захарната фабрика произведе през 1965 година 104 000 тона захар, което представлява 156 на сто в сравнение с продукцията от 1964 година.

Надплановата продукция на изпратената година възлиза на 4 000 000 лева.

Това е най-красивият букет от свежи цветя, с които колективът на завода среща и заживя сребристите къдрици на младата красавица — 1966 година.

В невъзприемия устрем към бъдните светли дни на комунизма чие ли име най-напред да споменем!... Та нали всички се стремят да бъдат първи!

Ето ги кратят хората от бригадите за комунистически труд „Соня Енева“ — на Димитър Димитров, „Георги Измиряшев“ — на Антон Сулаков от Бонбонена фабрика; хората от бригадата за комунистически труд „Доброволски“ — на Стефан Колев и смяна „Марек“ на Жечо Димитров от ТЕЦ; редом с тях са „моряците“ от „Аврора“ на „Капитан“ Кирил Гунев при ремонтно-механичния цех, построили с майсторство не едно сложено съоръжение в реконструирания завод. А ето ги и първородниците на завода — захароварите от челната червена — комсомолска смяна на инженер Пеню Пенев, захароварите от смяната на Игор Тронко, на Янко Биков...

А нима биха могли да се изброят всички бригади! Та нали само 78 от тях се борят, а 36 вече са извоювали високото звание „Бригада за комунистически труд“; 554 работници са ударници на комунистическия труд; 385 носят достойно звание „Най-добър в професията“...

Прослава, чест и благодарност за трудовото мъжество на многобройния, вдъхновен и неотстъпен в своя устрем колектив на Държавни захарни заводи!

ИСОЛИНА БОЖИЛОВА — шивачка на кутии от картонания отдел на Бонбонена фабрика, носителка на „Народен ордена на труда“ — сребърен, ударник на комунистическия труд.

ЗЛАТИ ПЕНЧЕВ — най-добрият дежурен на централното командно табло в Захарната фабрика, носител на значката „Отличник на Комитета по промишлеността“, ударник на комунистическия труд.

ГАНЧО РАЧЕВ — ръководител на зидарска бригада при ремонтно-строителния цех в завода, ударник на комунистическия труд.

ЙОРДАН МАРКОВ — пекар на вафлени кори в Бонбонена фабрика, носител на звание „Ударник на комунистическия труд“.

НИЕ ВИ ПРЕДЛАГАМЕ ПРЕЗ 1966 ГОДИНА:

ЗАХАР — кристал; захар насипна в кесии по един и половин килограм; захар на бучки в кутии по един и половин килограм; захар на бучки по 3 броя в пакетче.

ЗАХАРНИ ИЗДЕЛИЯ — 114 вида ароматни висококачествени бонбони; 12 вида локуми; 10 вида халви; 8 вида вафли; 7 вида бисквити.

СПИРТ — чист, меласов, денатуриран.

ФУРАЖИ — сухи и мокри цвеклови резанки; меласа, меласова шлемпа

ТОРОВЕ — калиев хлорид, натриев карбонат.

Рафиниран поташ, фузлов масло, въглероден двуокис

КИРИЛ ГУНЕВ — ръководител на бригада за комунистически труд при РМЦ, носител на значката „Отличник на Комитета по хранителната промишленост“, ударник на комунистическия труд.

ПЕТКО ЧЕРТОЯНОВ — най-добрият старши-захаровар в Захарната фабрика, носител на значката „Отличник на Комитета по хранителната промишленост“, ударник на комунистическия труд.

ЯНКО ПЕНЧЕВ — манипулант в Спиртната фабрика. Смяната му воюва винаги за качествен спирт и дава всекидневна надпланова продукция. Ударник на комунистическия труд.

БОРИС НАЧЕВ — един от най-добрите лаборанти в химводочистната на ТЕЦ, носител на звание „Ударник на комунистическия труд“.

ХРИСТО КИРИЛОВ — машинист при жп гара в завода, точен и безупречен в своята работа, ударник на комунистическия труд.

в „БОРБА“

Стр. 3, бр. 1. 1. I. 1966 год.

ПОБЕДНИЯТ ХОД НА КУБИНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

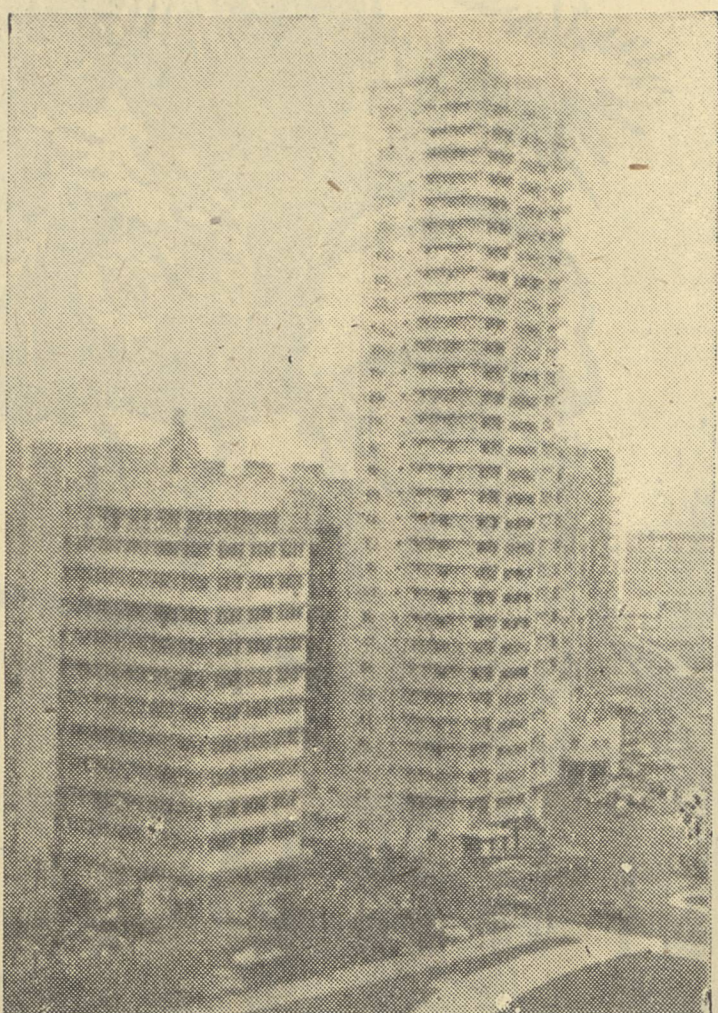
(По случай Националния празник на Куба)

Всяка нова година млада социалистическа Куба започва с грандиозен митинг на площад „Хосе Марти“ в Хавана, където героят на революцията и ръководителят на Комунистическата партия и правителството Фидел Кастро прави равносметка на изминатия път и говори за предстоящите задачи. Всяка година на 1 януари трудещите се в Куба чествуват с нарастващ ентузиазъм победите на своята революция, която откри пътя към свободно и демократично развитие, към социализъм.

Триумфът на кубинската революция е не само подвиг на настоящето, но и маяк на бъдещето. На нея гледат с надежда и упование милионите трудещи се маси в Латинска Америка. Историята на кубинската революция е школа и пример за останалите народи от континента в тяхната освободителна борба срещу империализма и местните феодални олигархии. „Със своя пример Куба показа, че е възможно да се постигне свобода по пътя на борбата“ — заяви неотдавна в една своя реч Фидел Кастро.

Тази борба за кубинския народ започна с нападението, което на 26 юли 1953 година група млади патриоти извършиха срещу назармата Монкада в град Сантяго де Куба. Това нападение бе удар срещу тиранията на американското протектат диктатора Фулхенсио Батиста и бе начало на въоръжената борба на народа към дълбока промени в структурата на обществото. След това последва низ от все по-героични и величави победи: операцията с яхтата „Гранма“ на 82 пламенни борци, които начело с Фидел Кастро слезоха на родна земя при Лос Колорадос, за да поемат пътя на самоотвержата в люлката на въстанието Сиера Маестра, после бе създадено „Движението 26 юли“, около което се групираха революционерите от Народносоциалистическата партия, „Студентската революционна директория 13 март“ и всички честни кубинци. Само за две години малкият партизански отряд се превърна в огромна армия, която на 1 януари 1959 година разваля знамето на свободата над Хавана и провъзгласи началото на свободен живот за кубинския народ. Живот, белязан от жалостите на едно стремително и плодотворно развитие: 1959 година — година на освобождаването, 1960 година — година на аграрната реформа, 1961 година — година на образованието, 1962 година — година на планирането, 1963 година — година на организацията, 1964 година — година на икономиката, 1965 година — година на селското стопанство.

Резултатите от тези години на уселен труд и непрестанна борба срещу агресията и икономическата блокада на САЩ са налице: икономиката на страната бе преустроена в интерес на народните маси и сега тя се развива на базата на социалистическите производствени отношения. В промишлеността на републиката социалистическият сектор обхваща около 95 на сто от обема на производството, в селското стопанство — над 70 на сто, в строителството — 98 на сто, в транс-

порта — 95 на сто, в търговията на дребно 100 на сто, в националния доход — над 80 на сто. Постепенно, но сигурно, с решаващата помощ на Съветския съюз, в Куба се създава съвременна многоотраслова икономика, изграждат се нови клонове на индустрията, развиват се електроенергетиката, химическата промишленост, металообработващата промишленост, металургията, добивът на цветни метали и други. В страната е напълно ликвидирана неграмотността и се отделя голямо внимание на подготовката на млади кадри, създадена бе здрава народна армия — верен страж на народните завоевания. Въпреки американската стопанска блокада и интригите на империализма, през последните години социалистическа Куба значително разшири международните си връзки и засили външната си търговия.

В основата на тези постижения на първата в Латинска Америка социалистическа държава стои помощта на Съветския съюз и социалистическите страни. Кубинският народ и неговата Комунистическа партия изпитват дълбока признателност и искрена обич към СССР за

безрезервната защита и безкористната помощ в изграждането и укрепването на социалистическата икономика на Куба.

Българският народ се гордее, че е един от първите, които протегнаха ръка в подкрепа на кубинския народ. Възлюбените на нашата страна с Острова на свободата се засилват неспрестанно. Те получиха още по-голям поддем след откритата в Хавана изложба „България строи социализъм“ и посещението на български държавни и стопански ръководители в Куба и особено след гостуването на заместник министър-председателя и министър на революционните въоръжени сили на република Куба майор Раул Кастро в България през март 1965 година. В български предприятия, заводи и стопанства се обучават стотици млади кубинци, в много наши предприятия се изработват и предсрочно се изпращат трактори, машини, апарати, съоръжения и стоки за млада социалистическа Куба, на която целият наш народ желае от все сърце нови големи успехи в борбата за социализъм и мир.

Александър АЛЕКСИЕВ

Справочник * на читателя

От 3 до 9 януари градските кини в окръга ще прожектират следните филми: „Девети септември“ — Велико Търново; „Две нощи в един ден“ — „Искра“ — Велико Търново; „Жената на Лот и „Мощни 40-13“ — Трудов фронт“ — Велико Търново; „Край френските камини“ — профсоюзно кино — Велико Търново; „Ирина Гавая“ и „Смърт в Мадрид“ — „Напредък“ — Горна Орховица;

„Звезда на балета“ и „Следа в океана“ — профсоюзно кино — Горна Орховица; „Волничия стая 42“ и „За малко обич“ — „Ангел Константин“ — Свищов; „Чепната маска“ — „Анастас“ — Свищов; „Родно огнище“ и „Сонати“ — „М. театър“ — Павликени; „Мария“ и „Следа в океана“ — „Хр. Ботев“ — Лясковец; „Волничия стая 42“ и „Неспособен дом“ — „Хр. Ботев“ — Елена; „Лисици в Аляска“, „Песента на чучулигата“ и „Какво ще каже жена ми“ — „Коста Стоянов“ — Полски Тръмбеш; „Човек от първия вей“, „Операция „Кобра“ и „Вашата на войника“.

ТЕАТЪР

Драматичният театър „Константин Кисимов“ — Велико Търново

роман от светския писател
Вадим Кожевников

окачваше от него. Той подбързаше, когато той и по физически, и по интелектуални данни най-малко подхождаха за ролята на парашутисти-диверсанти. Иохан не един път беседва с тях и установи, че тези тълпаци не са способни да решат даже проста аритметическа задача или да запомнят три двузачни цифри. А за да нахвърлят на хартия маршрута от бараката с керамичните плещи до аэллапла и дума не можеше да става. Добри теоретично-разузнавачи ще се получат от тях! Мощно подкрепление ще получи фашисткия вермахт!

Но койки не можеше да доподозре Вайс. Като обосновка за правилността на избора му служеха личните дела на ония, които той намери за необходимо да включи в своя списък. А в личните им дела черна на бяло беше зафиксирано всичко, което словоохотливо са съобщавали на фашистките следователи тези страхливи и подли души.

Сякаш стоваряйки се, всички те твърдяха, че са пострадали от

Съветската власт, били нейни жертви. Оттук се натравяше изводът, че те са готови да отстъпят за понесените от тях в Съветската страна страдания. Възможно е, разбира се, някои затворници просто да са лъгали в името на спасяването на собствената си кожа. Каквото и да било, подобни показания служеха като несъмнено документално свидетелство, че Вайс е избрал кандидатите по политически принципи, а това не можеше да не предизвика одобрението на Лансдорф.

След няколко дни, макар и времето да не беше хубаво, Дитрих покани Вайс да се поразхождат из гората. Очевидно, той предполагаше, че всички стени тук имат уши. А му се искаше да поговорят без свидетели.

Едва влязоха в гората и Дитрих започна раздразнено да се опитва да каже на Вайс, че той е уверен, че Клайн добросъвестно му помага да подбира нужните хора. Изглежда, гестапо не се ка-

ни да се разделя с най-подходящите затворници.

Иохан почтително слушаше Дитрих, с кимане на глава мълчаваше се съгласяваше с него: да, заданието е трудноизпълнимо. Той покача, докато капитанът облекчи душата си, и като избра момент, му предложи да поседат на един път, за да починат. Докато Дитрих седеше, Иохан извади от планшета съставения от него списък на кандидатите и бележките от личните дела за обосноваването му. Като връчи тържествено документите, Иохан, скъпаш движението от скромност и от особена симпатия към Дитрих, го помоли да счита извършената от него работа като своя. Дитрих много внимателно се запозна с документите и, видимо, остана доволен. Като поразмисли, той реши да представи списъка на Вайс като резултат на своята особена промишленост с надежда, че това значително ще повиши престижа му, пък и въобще престижа на абверовците, в очите на Клайн. И това само беше достатъчно, за да се подобри забележимо и изведнъж настроението на Дитрих. Лицето му изрази самодоволство, сякаш действително той беше избрал кандидатите и цялата задача тук принадлежеше именно нему и никому друго. Той вече не се обръщаше към Вайс, не го забелязваше. Той даже не изпитваше благодарност към него! Помисли каква работа! Подчиненият му ефрейтор, почти войник, събрал за него никакви ползани материали. Но нали този негов подчинен се стараше за него, работеше за него? Значи, нему на капитан Дитрих, като нещо от само себе си разбиращо се,

му принадлежи правото да се възползува от плодотворите на тази работа, да я счита като своя. Тук няма и за какво да се разговаря.

И, като си подвиряваше, Дитрих закричи по мокрия сняг на горската пътека. Той беше така доволен, така бързаше към Клайн, че въпреки своя навик даже да се бои да намокри краката си, стъпваше където му падне с тънките си ботуши.

Както и очакваше Иохан, запознавайки се със списъка на затворниците, отбрани от Дитрих, Клайн и Флинк много не се зарадваха.

Флинк изфуча сърдито:

— Господин капитан, вие сте безполезни. Вие искате да ни лишите от очи и уши в лагера. Аз протестирам.

Дитрих предупреждаващо вдигна вежда.

Доколкото ви разбрах, вие протестирайте против решението на генералитета да води войната с всички достъпни нам средства?

Клайн не даде кавгата да се разгори, вмеси се, каза примирително:

— Прекляям се пред вашия, господин Дитрих, бляскав талант на първокласен разузнавач. — С широка усмивка разваля вино и, подавайки чаша, помоли: — Надявам се, че ще споделите с нас, ще разкажете по какъв загадъчен начин ви се е удало да откриете целия контингент осведомители и да ни оставите обезоръжени.

Независимо от това, че Клайн говореше всичко това сякаш с огорчение, очите му тържествено проблясваха. Той замълча, че най-ценните, но негово мнение,

ВИКТОРИЯ ГНОВА

Новогодишно настроение в планината

Сред пресипите се гуши пътека,
Пада сняг. Как е чудно това!
Като в приказка весело, леко,
Цяла нощ, цяла нощ ще вървя...

Ще възвът във сърцето ми рими,
Нека вятърът тича, свисти,
аз не искам да зная, че има
незаклучени още врати.

Аз не искам да спра и да хлопам,
и на завет покой да ме срей.
Щом същето е живо и топло
и сред снежни въртопи ще пей.

Искам с песен животът да мине,
нека жажда, копнеж ме горят!
Искам Новата, светла година
ей така да ме срещне, на път.

Празничен тост

ВЗЕМАМЕ ДУМАТА и ние да се издумаме. Само че този път ще говорим за хубавото. Толкова пъти сме се критикували, хайде сега от нас да мине. Пък и Нова година е.

И така — на въпроса. Имате ли хубави работи в окръга? — Имате, и то много. Да погледнем например Захарни заводи — Горна Орховица, които обработиха близо 400 милиона килограма захарно цвекло и средно днес го произвеждаха по 510 000 кг захар. Ами за едно ли да споменем? Че за ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец ли, ДИП „Мизия“ — П. Тръмбеш или ДАП — Елена? Промислеността приключи петилетката с 2 месеца преди срока и 80 милиона лева в повече, а само годината с около 14 милиона над плана. Идната година два пъти повече радиоапарати ще се прикнат с наша марка. Където повече машини ще даде ДМЗ „Червена звезда“, ДМЗ Павликени. Заводът за автоматични везни и Автормонитното предприятие в Лясковец, Електротелферният завод в Горна Орховица и пр. Ама хайде да не изрежда-

ме всичко. Това, което се знай, знай се. Добре. На промишлеността шестца и точка.

Да разгърнем кондиките и да видим селското стопанство. И тук май ще бъде шестца, като изключим това-онова. На такава лошава година, щом и Алеково си изпълни плана, щом имаме домати по над 8 тона от декара, че и само това ли е, значи няма лабаво. Е, някъде паяци мътниха в дъжд довалите, другде гъбясваха тръбопроводите и люцерните горяха за капка вода, но в Ресен, като си разбираше от работата и оценяваше водоползуването, как получи и царевица по 446 кг, и слънчоглед по 175 кг, и захарно цвекло по 3516 кг, а стамболовчани счупиха окръжния рекорд по гроздата с постижение 2189 кг от декара?

Как на такава суша се изпълнява планът и то не само в Ресен, Поликраище, Полски Сеновец, Масларево, Павликени, Михалци, Бяла черква, а и в много други кооперативи?

Ето за този работен народ е нашият празничен тост. Да му е сладко!

СТЪРШЕЛ

Кар.: Хр. ВЕЛЧЕВ

Празнична реконструкция на дъждовалната техника.

НОВОГОДИШЕН СЪНОВНИК

ХВЪРЧЕНЕ — Предсти ти командировка. Внимавай само на какво превозно средство ще се качиш и как ще се държиш, за да не изхвърчиш.

СТУДЕН ДУШ — Това е стопроцентова критика. Самокритиката е умерено топла и студена вода и то във вана.

КЪПАНЕ В МОРЕ — Не е на лошо. Но, ако има гълтане на вода — внимавай, ревизия те чака!

ВОЗЕНЕ — Ако е на влак и то незатоплен — същото ще ти се случи; ако е на рейс — вятър ще те духа през су-

пени стъкла; ако е на самолет — виж, това е хабер, колет ще получиш и то с печено пиле.

ПАРИ — Ако сънят не е продължение на бодестното ти състояние тогоямания или лотаромания, наистина можеш да получиш пари — я от запалта, я от заем. Внимавай да не си мърдаш палеца на дясната ръка, за да не излезе ти да брони на другото. Лошо пише, ако лявата ръка посегне към десния джоб.

во той раздвисташе личното му дело и постепенно дойде до любовитен за себе си извод.

Така, в анкетата като място за постоянно местожителство беше посочена Горловка, а в графата за професия беше означено „селянин-едноличник“. А какъв едноличник може да има в сърцето на промишления Донбас? Освен това, в анкета № 740014 стоеше руска фамилия, макар тук също да беше означено, че по националност той е украинец.

Иохан си представи как ще звучи тази фамилия, ако я преправи на украински, и изведнъж откри, че тази фамилия е на известен в цялата страна миньор. Името в анкетата, по всичко личеше, беше посочено истинско, и то също съвпадале.

Вечерта Иохан дойде в специална, извика блокфюрера и с нетърпящ възмущение тон го осведоми, че със знанието на господин обершурманфюрер Клайн капитанът от абвера Дитрих го е упълномощил да разпита двама затворници. Със същия поведителен тон той заповяда да доведат на разпит № 740014, а точно след час и „заека“.

Добре обучен и, както беше видно, привикнал безпрекословно да се подчинява, блокфюрерът съпроводи Вайс в помещението, специално отделено за разпит на затворници, и го остави тук сам.

(Следва)

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново, ул. „В. Левски“ № 11 ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58; Зам. гл. редактор 25-26; отдела „Партиен живот и пропаганда“ — Лизов печат и дописници — 25-27; отдела „Селскостопански“ в Култура, бит, хумор и сатира — 23-08; отдела „Икономически“ — 31-25; Счетоводство — 63-78; канцелария в Фотографски 24-59; коректори в печатен редактор 24-89.